

MARTIN GOFFA

**PLA
VA
CEK**

MLADÁ FRONTA

MLADÁ FRONTA

MARTIN GOFFA

PLAVÁČEK

MARTIN GOFFA

**PLA
VA
CEK**

MLADÁ FRONTA

© Martin Goffa, 2016

ISBN 978-80-204-3913-0

Prolog

Muž ve starém špinavém kabátě se svíjel na levém boku.

Skrčil se a přitáhl kolena skoro až k bradě, ruce sepjaly na temeni a chránil si jimi hlavu, nic z toho ale nepomáhalo. Chtěl křičet, jenže ústa měl plná hnusné kaše z krve, hlenů a vyražených zubů.

„Míro! Míro!“ slyšel sám sebe volat jméno, ze rtů mu však splývala jen bublavá změť hlásek.

Ve zlomcích vteřin, kdy bolest nebyla tak prudká, si uvědomoval, že tahle hrůza má svůj počátek už v tom včerejším setkání.

„Míro!“

Kde proboha je?

„Míro!“

Neslyší mě? Anebo... Utekl? Ale to ne, to by přece...

„Míro! Prosím tě!“

Dlažba, na níž až dosud ležel, se mu najednou začala vzdalovat. Vznášel se, jako by letěl přímo do nebe.

„Mamí!“ zakvílel, když si konečně uvědomil, co se děje.

Úder o hladinu mu téměř serval obličej a slzy, které se mu chvíli předtím spustily z očí, se smísily s ledovou vodou.

„Mami!“ chtěl zopakovat, ale to už mu do úst vtrhla špinavá řeka.

Obrátil se mu žaludek, ale zvratky neměly kudy ven.

„Mami!!!“

1.

Bořek, obtloustlý vousatý čtyřicátník, zasunul košťýř do sudu, přiložil k němu rty a mohutným nasátím natáhl víno. Sledoval jsem, jak zlatavý pramen vzlíná skleněnou trubicí.

„Sauvignon, okoštuj,“ vybídl mě, když košťýř vytáhl a polštářkem ukazováku ho dole zašpuntoval. Nastavil jsem skleničku a on ji prudkým čurkem naplnil.

Jasně že okoštuju, nic jiného stejně už hodinu neděláme. Tedy... hodinu? Začal jsem v pátek, sotva jsem dorazil do rodné vísky, a teď bylo nedělní dopoledne. Včerejší večer u kamaráda Jindřicha ovšem stál za to. Ve sklípku má raritu, čtrnáct nachlup stejných dubových sudů a na čele každého z nich vyřezaný motiv z křížové cesty. Než jsme se s koštováním dostali k poslednímu, byli jsme na tom snad hůř než ten vyobrazený Ježíš Kristus. Z kvalitního vína ovšem hlava nebolí, a dnes jsem tedy v ochutnávání mohl bez obav pokračovat. Tedy ne že bych si nějaké obavy připouštěl.

Své střídme cesty na Moravu pokaždé využiju k tomu, abych navštívil těch několik přátel, které tady ještě mám. V pátek jsem se setkal také s Markem. Od smrti jeho bratra uplynul víc než rok, ale vzpomínám na něj jsme se raději nějak podvědomě vyhýbali. Kdybych Markovi řekl, co jsem nakonec o Davidově sebevraždě zjistil, jen bych mu otevřel

krvavou ránu. A bůhví jestli bych nevyprovokoval něco, co by přineslo další krev někde jinde.

„Tak co, dobré?“ uslyšel jsem Bořka. Sám už měl skleničku sauvignonu vypitou.

„No jasně,“ přikývl jsem.

Skutečně dobré bylo. Je příjemné, když člověk nemá důvod lhát. Pro poldu, který musí kolikrát mlžít a obcházet pravdu už jen z povahy své práce, je to milé dvojnásob. Bratranec Bořek má naštěstí víno tak skvělé, že bych pil i vodu, ve které umyl použité skleničky.

„Ptala se po tobě Eliška,“ prohodil, když do sudu vypouštěl zbytek z košťře, „jestli bys prý neměl chvíli čas.“

„Eliška? Nevíš, co chce?“

Bořkova sestřenice z druhé rodinné větve, už dvacet let provdaná do sousední vesnice.

„Asi něco kvůli bráchovi.“

„Kvůli Jirkovi? A proč?“

„To nevím. Nejspíš je v nějakém průseru, jako vždycky.“

V průseru jako vždycky...

Jirka Hošek, jeden z našich dávných kumpánů. Bořek jako by zapomněl, že v polovině těch průserů jsme lítali spolu s Jirkou a z těch zbylých jsme se vyvlíkli jen proto, že nás nepráskl.

„Dáš mi pak na Eli číslo, jo? Cinknu jí.“

„Hmm,“ zamručel, utřel si mokré ruce do zástěry, kterou měl uvázanou přes džíny, a podíval se na mě. „Které bylo nejlepší?“

„Veltlín,“ odvětil jsem. Víím, že si na něm zakládá, tak proč ho nevypíchnout. I když jsem spíš na sladší.

„Hmm,“ zamručel znovu, ale tentokrát to nejspíš měla být pochvala mé degustátorské odbornosti. A pak, uprostřed starých sudů a nabílených cihel, vyndal z kapsy pětiapůlpalcový iPhone.

„Tady máš to její číslo, Pražáku,“ řekl a přeposlal mi kontakt na Elišku.

Pražáku. To oslovení neznělo nijak posměšně, přesto šlo i tentokrát o jemnou výtku, tak jako vždycky. Výtku, že jsem se kdysi dávno sebral a tenhle kouzelný kraj opustil. Je to zvláštní a nespravedlivé. I kdybych se totiž na Moravu zase vrátil, Pražákem už pro ně zůstanu nadosmrť.

Drobná blondýnka zatřásla lahví s čirým obsahem.

„Dáš si kafe nebo...?“

„Spíš jen to kafe,“ odpověděl jsem a usadil se do čalouněného křesla, „ráno se vracím do Prahy a musím být v použitelném stavu.“

„Chápu,“ přikývla a trochu se pousmála. Dovedla si představit, co mám po víkendu za sebou.

Zatímco napouštěla vodu do konvice a chystala hrníčky, rozhlížel jsem se kolem. Eliška bydlela s manželem a třemi dětmi ve starším, ale pečlivě udržovaném domku. Obrovská moderní televize a dva povalující se tablety ostře kontrastovaly s parožím a dalšími trofejemi, které si její muž natahal z lesa. Tam byl ostatně i teď, zatímco dvě téměř odrostlé dcery a syn se v nedělním podvečeru poflakovali kdoví kde.

Eliška přinesla kávu a posadila se naproti mně. První věty se nesly v neutrálním duchu. Jak se máme, co děláme, proč jsme na tom tak, jak na tom jsme, a ne jinak. Přesto jsem si nemohl nevšimnout, jak si nervózně mne ruce. Nakonec se zvedla a do malé skleničky se stopkou nalila slivovici aspoň sobě a najednou ji do sebe vyklopila.

„Tak co máš na srdci, Eli?“ začal jsem, abych jí to trochu ulehčil. „Bořek mi říkal, že jde nejspíš o Jirku.“

„Jo,“ přikývla, „to je pravda. Vlastně ani nevím, jestli tě s tím mám vůbec otravovat. Možná se nic neděje, ale...“

„Uvidíme. Povědej.“ Rozpačitě zvedla ruku a shrnula si z tváře pramen vlasů.

„Žije v Praze. Věděls to?“

„Ne, to jsem netušil. Kde tam bydlí? A jak dlouho?“

„Skoro čtyři roky. Ale nebydlí nikde, teda aspoň teď už ne. Je...“ Zmlkla.

„Co?“

„Bezdomovec,“ hlesla.

„Cože?“

Udiveně jsem na ni zíral. Jirka byl k neutahání, člověk, který by mohl energii rozdávat, a taky to vlastně vždycky dělal. Že by zrovna on...

„Nemá práci ani peníze,“ vytrhla mě z přemýšlení Eliška, „a pořád je chce po nás. Bere možná nějaké dávky od sociálky, ale já ani netuším, kolik to je.“

„To jsem nevěděl, Eli. Já...“

Co vlastně říct? Jirku jsem neviděl dlouho, naposled snad někdy před deseti lety. V té době bydlel ještě nedaleko domku, ve kterém jsme právě seděli a pili kávu. Pak se rozvedl a odstěhoval se prý někam za prací.

„O co teda jde? Namočil se do něčeho?“

„To právě nevím, Miko. Ale mám o něj strach.“ Zatřásla hlavou a přejela si dlaní přes čelo. „On... úplně se od nás odřízl, víš?“

„Jak to myslíš?“

Chvíli si hryzala nehet na palci, snad přemýšlela, odkud to vzít, co říct a co vynechat. Nakonec mi ale pověděla, co věděla jen ona, její rodiče a možná manžel. Před několika lety Jirka ztratil práci, začal pít a postupně se zamotal do problémů.

„Dlužil na alimentech a někdy v té době začal gambleřit. Teda aspoň myslím, nikdy jsem ho při tom neviděla, ale... Slyšela jsem nějaké řeči a fakt je, že i když jsme se mu snažili pomoci a půjčovali mu peníze, věčně byl švorc. Nakonec dostal kvůli alimentům od soudu podmínku a pak už to s ním šlo do háje.“

Na chvíli se odmlčela a já se zmohl jen na účastné pokývání hlavou.

„Bydlel tehdy u našich, ale pak se s nima jednou rozhádal a zmizel. Máma mi nechtěla říct proč, myslím ale, že jim prostě sebral nějaké peníze. Ozval se až za rok, z Prahy.“

Eliška vstala a nalila si další skleničku. Muselo to pro ni být bolestné, moc dobře jsem si pamatoval, jak ke svému staršímu bráškovi vždycky vzhlížela.

„Vážně si nedáš?“ zeptala se, než láhev znovu zazátkovala.

„Tak jo, ale jen jednu.“

Tekutý oheň mi projel krkem do žaludku a já prudce vydechl. Na slivovici jsem nikdy moc nebyl a tahle měla určitě přes padesát procent.

„A v Praze teda... Má tam Jirka někoho?“

„Nevím. Vlastně o něm nevím vůbec nic. Viděla jsem ho naposled předloni, když jsem tam byla s lidma z práce na muzikálu. Zavolala jsem mu, používal tehdy ještě svoje původní číslo. Ale když jsme se potkali, tak...“ Vzdychla.

Mlčel jsem a čekal.

„Skoro jsem ho nepoznala, Miko. Byl...“

„Opilý?“

„To zrovna ne, ale... Troska. Jinak to ani nejde říct. Vypadal na šedesát, na sobě špinavé hadry, smrděl. Nechala jsem mu tehdy všechny peníze, které jsem u sebe měla. A od té doby volá a zkouší to každý měsíc. Po patnáctém, když ví, že mám po výplatě a že naši dostali důchod. Občas mu nějaké peníze pošleme, ale sami přitom... Však víš.“

Rozhodila rukama. Nic dalšího vysvětlovat nemusela, vychovávala tři dospívající potomky.

„Několikrát jsem mu nabízela, že mu tady najdeme práci s ubytováním, ale vždycky to odmítl. Říkal, že se sem už nikdy nevrátí. Že nemůže. V Praze přitom nemá ani práci, ani kde bydlet, co vím, tak se potlouká někde po ubytovnách a charitách. Naposled jsem s ním mluvila v říjnu, samozřejmě že zase chtěl peníze, ale já neměla. Víím, že pak volal ještě našim, řekli jsme si to. V listopadu se už neozval, v prosinci taky ne a teď...“

Ted' byl leden.

„To přece ještě nic neznamená, Eli.“

„Já vím že ne. Jenže doteď nevynechal ani jeden měsíc. A navíc, byly Vánoce, myslela jsem, že toho využiju, promluví si s ním a třeba na něco přijdeme.“

„Zkoušelasi mu volat?“

„Jo, ale vlastně ani není kam. Pokaždé se ozval z jiného čísla. To, které míval, už dávno nefunguje.“

„No a to poslední, z října?“

„Vzal to nějaký mumlavý opilec, žádného Jirku prý nezná.“

„Víš co? Vážně si myslím, že o nic nejde. Mohl se třeba nějak sebrat, pracuje a už se o sebe stará sám.“

Zatřásla hlavou. „Na to určitě nevypadal.“

„Jenže to už je dva roky. Od té doby...“

„Ne,“ přerušila mě, „já ho viděla ještě jednou, nedávno. Sice jen v televizi, ale úplně mi to stačilo.“

„V televizi?“

„Jo. Dvanáctého listopadu, ve večerních zprávách. Šlo tam něco o bezdomovcích a on seděl na lavičce za reportérkou. Myslela jsem, že se...“

Zmlkla, ale já pochopil. Myslela, že se rozbřečí.

„Kdybys chtěl vědět, jak vypadá, můžeš se podívat sám. Zprávy na ČT.“

„Kdy jsi říkala, že to bylo?“

„Dvanáctého listopadu.“

„To si pamatuješ tak přesně?“

Podívala se na mě a v tom pohledu se na okamžik cosi blýsklo...

„To mám přece narozeniny.“

Dvanáctý listopad před pětadvaceti lety, naše soukromá oslava. Jí bylo šestnáct, mně o dva roky víc. Skončilo to stejně rychle, jako začalo, vlastně ani není co si pamatovat. Aspoň já si vzpomněl až v tuhle chvíli.

„No jo, samozřejmě, tvoje narozeniny,“ zamumlal jsem a předstíral přemýšlení. „Takže dvanáctého.“

„Ano. A od té doby... Prostě nevím. Podíval by ses po něm, prosím tě?“

Jestli bych se po něm podíval? V libovolné pražské ulici žije stejně tolik lidí jako v téhle vesnici, proboha. Na druhou stranu, možná bude stačit pozeptat se na Armádě spásy, případně v jiné charitě. Eliška má nejspíš jen zbytečně nahánáno, Jirkovi prostě došlo, že žádné peníze už nepřitečou, tak to vzdal a přestal volat. I když... Na zimu je jistě potřebuje víc než jindy.

„Prosím tě,“ zopakovala a její dlaň se nějakým záhadným způsobem ocitla na hřbetě té její. Určitě tím ale nic nemyslela.

„To víš, že se po něm kouknu,“ odvětil jsem a pohladil ji po paži, jen tak, účastně a chlácholivě.

Dal jsem jí svou vizitku s číslem do kanceláře a ona mi na oplátku do ruky vrazila láhev.

„Oskerušovička. Za pomoc.“

„Pro Pražáka zbytečný luxus,“ namítl jsem.

„Jen ber,“ pousmála se.

Luxus to samozřejmě byl, stromů oskeruše by člověk už moc nenapočítal.

„Miko, a to co jsem ti povídala...“

„Já vím, Eli, neměj strach. Nikomu nic neřeknu.“

Ostatně tak jako vždycky. Uložím si to k jiným podobným případům, kterými jsem si za policejní léta už zanesl a ucpal celé útroby. K věcem, které jsem zažil, viděl a vyslechl, kterých bych se rád nějak zbavil, a přitom si od nich ulevit nedokážu. Které zůstávají kdesi uvnitř, tíží mě a znemožňují mi vést obyčejný a bezstarostný život. Ale proč si stěžovat, tuhle práci přece dělám dobrovolně. A navíc, existují i lidé, kteří to mají díky svému povolání v hlavě ještě zašmodrchanější a temnější. Třeba lékaři. Jaderní fyzici. Modelky.

Nasedl jsem do vozu a vyrazil k mámě. Tam se vyspím, brzy ráno vyženu z pelechu otráveného psa a pak na to šlápnu. O tři hodiny později budu ztracený v moři aut někde

na okraji Prahy, na druhém konci republiky a zároveň na opačném konci světa. No jo, stejně jako svou práci, i tohle místo k životu jsem si přece kdysi vybral sám.

2.

Detektiv Petr Tomský z Národní protidrogové centrály čekal, až ho služba vpustí dovnitř věznice.

„Zajímalo by mě, co ten vůl chce,“ říkal si už nejmíň posté za poslední dva dny a krabatil své padesátileté čelo. V ústech nervózně převaloval zbytek cigarety a přemýšlel, jestli mu ještě stojí za to zapálit si novou. Kdyby mě teď viděl doktor, ten by zase skákal metr vysoko, napadlo ho, a krabičku raději nechal v kapse péřové bundy.

Co ten vůl Jindra chce? Kdyby seděl ve vazbě, prosím, to by se dalo pochopit, že se rozhodl mluvit, aby si vysloužil co nejnižší trest. Jenže on si ten svůj začal kroutit už před dvěma měsíci, když mu odvolací soud potvrdil čtyři roky nepodmíněně. Ať má tedy v plánu vysypat cokoli, měl to udělat dřív, protože teď už se belhá s křížkem po funuse.

Ozval se bzučák, detektiv odhodil nedopalek a nedočkavě otevřel dveře. Za nimi ukázal dozorčí službě svůj průkaz, do schránky odložil zbraň s mobilním telefonem a pak znovu čekal. Měl za sebou přes hodinu v autě a nelíbilo se mu, že cestoval sám. Jenže jeho parták musel nad ránem na pohotovost s dítětem a zbytek útvaru měl své práce dost. Vyrazil tedy sólo, vždyť poslechnout si nezávazně pár informací není nic, co by za posledních třicet let nezvládl aspoň tisíckrát častěji, než aby mu to bylo k užítku.

Po několika minutách čekání pro něj přišel dozorce, který ho dlouhou chodbou odvedl k výslechovým místnostem.

„Jindru máte ve dvojce,“ oznámil mu a kývl k jedněm dveřím po jeho pravé ruce. Detektiv k nim zamířil. Uvnitř našel vysportovaného třicátníka ve vězeňských teplácích, jemuž dělala společnost starší strážník v obleku a s nenápadnými brejličkami. JUDr. Bíla, na první pohled sympatický strejček, který však Jindrovi svou agresivní obhajobou ušetřil minimálně dva roky, což věděli všichni přítomní.

Muži si vzájemně podali ruce. Místností, ve které nebylo nic než starý podlouhlý stůl a u něj čtyři židle, prolétlo několik neutrálních frází. Odsouzený se posadil se svým advokátem zády k zamřížovanému oknu, policista blíže ke dveřím, na dosah bezpečnostního tlačítka.

„Takže čemu vděčím za vaše pozvání?“ zeptal se a pohlédl Jindrovi do tváře. Nyní v ní nacházel daleko méně arogance než před několika měsíci. Mezi špinavými zdmi nakonec vychladne každý. Aspoň na chvíli. Přesto ho překvapilo, když jej před třemi dny kontaktoval Bíla s tím, že by s ním jeho klient rád mluvil.

„Ještě jednou díky že jste přišel,“ zopakoval Jindra jednu z vět, které padly při úvodním vítání.

Což o to, chovat se uměl. Mimo věznici obvykle nosil slušný oblek a hodinky za dva policejní platy. Stejně jako jeho dva momentální partneři v rozhovoru měl i on vysokoškolský titul, ačkoli ke své živnosti ho zrovna nepotřeboval. Živil se logistikou, rozhodně nešlo o polovzdělance, který zboží prodává koncovým zákazníkům. Proto se taky detektivové zapotili, než mu jeho účast v drogovém byznysu prokázali. Nebyl zrovna malá ryba, ke špičkám měl ovšem také daleko. Vlastně takový střední management, jen ne ve zrovna běžné firmě.

„Chci říct,“ pokračoval Jindra, „že jsem teď hodně přemýšlel o tom, co se stalo, a hlavně o čase, který mám před sebou.“

„Škoda že jste na to nemyslel dřív.“

„Ano, škoda,“ připustil mladík, jistě to ale myslel jinak než policista. „Každopádně odtud chci pryč co nejdřív.“

„To v tomhle baráku všichni. Já můžu zopakovat jenom to, co jsem už řekl,“ pokrčil detektiv rameny.

„Tak já budu konkrétní. Chci odtud v polovině trestu a udělám pro to všechno, co budu moci.“

Tomský zavětril, nicméně neměl v úmyslu to Jindrovi nijak ulehčovat.

„To se ovšem obracíte na špatnou adresu. Do vězení posílá lidi soudce a ten je taky propouští, policie je v tomhle mimo. Zrovna ve vašem případě naštěstí, protože být to na nás, tak se ven hned tak nepodíváte.“

„Tak tyhle poznámky si vyprošuju,“ vyštěkl advokát, „můj klient...“

„Váš klient po nás něco chce a já mu dělám laskavost už jen tím, že jsem tady. Když jsme něco chtěli my po něm, vstřícný zrovna nebyl, jak si jistě pamatujete.“

Sám detektiv ale dobře věděl, že vstřícný být ani nemohl. Složit někoho ze svých šéfů, schytl by trest o dost horší než jen čtyřletý fešácký kriminál.

„To je v pořádku, pane doktore,“ uklidnil Jindra advokáta, „teď hrajeme o to, co bude. A jak pan kapitán správně říká, je tady on kvůli mně, takže... Samozřejmě že vy lidi z vězení nepouštíte, to tady přece všichni tři víme. Taky ale víme, že když půjdete za soudcem s odůvodněnou žádostí, aby mi vyhověl a zbytek trestu přeměnil na podmínku, nejspíš vás nevyhodí.“

„Nejspíš ještě neznamená, že...“

„Vím. Promiňte, že vám skáču do řeči, ale tyhle věci si nemusíme vysvětlovat. Chápu, že jisté není nikdy nic, ale s vaší přímluvou mám šanci nepoměrně větší než bez ní.“

„Může být,“ připustil detektiv. „Jenže k té přímluvě musíme mít pádný důvod. Takže jestli nějaký existuje, rád bych ho konečně slyšel.“

„Dobře. Já... Řekněme, že vím o něčem, co by vás určitě zajímalo. Teda aspoň myslím.“

„Tak víte, nebo myslíte?“

„Podívejte, je to složitější. Nechtěl bych, aby to vypadalo, že si vymýšlím, ale já v tom nejsem nijak angažovaný, takže můžu říct jen to, co jsem viděl. A kdyby se náhodou ukázalo, že jsem se mýlil, tak...“

„Zatím se ukazuje jen to, že si děláte už předem alibi.“

„Tak to není. Jen chci, abyste pochopil, že... Prostě nemůžu zaručit, že to, co jsem viděl, byla realita.“

„Ale prosím vás.“

„Počkejte přece, jde o vážnou věc. Opravdu.“

„Fakt? V tom případě se musím zeptat, proč jste to dávno neohlásil, když jde podle vás o něco vážného? Zvláště když to není nic, v čem byste byl namočený, jak říkáte.“

„Hlásím to teď.“

„S vidinou obchodu.“

„No dobře, ale i tak...“

„Pánové,“ zvedl advokát dlaně, „jestli dovolíte, shrnul bych to takhle. Můj klient byl svědkem určité události, kterou ovšem zpočátku nebral příliš vážně, proto se ani neobrátil na policii. Teprve když měl čas o všem přemýšlet, uvědomil si, že pokud by se ve svém odhadu přece jen mýlil, mohlo by jít o omyl tragický. Rozhodl se tedy o věci informovat příslušné orgány, a pokud mu to bude později přičteno ku prospěchu, jen to uvítá. Můžeme tohle brát jako oficiální zdůvodnění?“

„Budeme muset,“ prohodil detektiv. Tyhle tanečky okolo ho vždycky unavovaly. Zároveň však věděl, že jsou stejně otravné, jako nezbytné.

„Můžete nám tedy zaručit,“ pokračoval Bíla, „že se pokusíte vyjednat propuštění v polovině trestu?“

„To je váš chlebiček. Já vám můžu zaručit jen to, že se u soudce přimluvíme. Ale jak už jsem řekl, musíme k tomu mít pádný důvod. Tady u vašeho klienta ještě pádnější než obvykle.“

Tentokrát advokát nechal poznámku bez reakce. Pak se obrátil na Jindru a přikývl. Ten se ještě chvíli kousal do spodního rtu, ale nakonec se nadechl.

„Tak jo. Řeknu vám všechno, co vím.“

„Fajn, ale... Proč až teď?“ zeptal se policista na něco, co jim už dva dny vrtalo hlavou. „Kdybyste se s námi bavil dřív, tak...“ Konec nechal viset ve vzduchu.

Jindra si několikrát přešel dlaní po strništi na hlavě. Pak se na detektiva podíval.

„Víte, minulý týden mi tady pan doktor přinesl nějaké zprávy z domova a já...“ Na chvíli se odmlčel, jako by přemýšlel, s čím vším je třeba se svěřovat. „Totiž, už skoro tři roky se s manželkou snažíme o dítě.“

Však on se teď někdo možná postará za tebe, měl na jazyku policista, a kdyby s nimi u stolu neseděl advokát, možná by to i řekl. Zrovna Jindrovi s radostí.

„Ten minulý týden mi manželka vzkázala, že byla na prohlídce a... Už jsme to ani nečekali, musel to být jeden z našich posledních večerů...“

„Tak to gratuluju,“ zabručel detektiv. Ironický osten byl téměř nepostřehnutelný.

„Skoro není k čemu,“ odvětil Jindra. „Než se odsud dostanu, bude moje holka nebo kluk mluvit, chodit, myslet...“ Promnul si tvář a na chvíli ji nechal schovanou za dlaněmi. „Když mě ale pustí dřív, tak... Snad chápete.“

Policista chápal. Polovina ze čtyř let jsou dva roky. Minus tři měsíce, které během vyšetřování strávil ve vazbě.

„Co pro mě teda máte? Teď už ale konkrétně.“

Muž v teplácích na vteřinu zavřel oči. Za víčky se mu zjevil zkrvavený obličej, rozedraný až na maso. Viděl nepřírozně vykloubenou ruku s téměř obnaženou kostí a zvratky rozmazané po celé košili.

Ještě jednou se nejistě podíval na advokáta a pak se nadechl.

„Tak teda poslouchejte,“ řekl nakonec.